

μηῶ. Στὸν ὕπνο μου Τούρκους ἐβλεπα, σπαθιά ἐδῶ, καπνοὺς ἐκεῖ, μὰ οὔτε μιὰ σταλαματιὰ ἀπὸ αἷμα. Τόσο τὸ καλλίτερο.

Χαράματα, τὰ βώδια μὲ ζυπνοῦσαν μὲ τὰ κριδιὰ τους μουγκαλιτὰ καὶ τὰ κοκόρια μὲ τίς κραζιές του.

— Καλημέρα, κύρ-Θωμᾶ. Ἐξήγα μου, μαθιές, τὸ ψεινοβράδινο.

— Σοῦτ! μοῦ ξανακάνει μυστηριώδικα. Δὲν εἶναι τίποτα.

— Βρὲ τί σοῦτ καὶ ζεσοῦτ, κύρ-Θωμᾶ; Πίς μου καὶ μένα τί τρέχει, νὰ ξέρω. Παράξενος εἶσαι.

— Δὲν εἶναι τίποτα, μοῦ λέει· ὁ Καρανάσος εἶταν.

— Ποιὸς Καρανάσος;
— Ὁ νέος ὁ ξανθὸς γιὰ τὸν ποῦ μ' ἀρώτησες φῆς τὸ ἀποστήμερο.

— Ὁ συμπαθητικὸς μου; Ἔ, τὸ λοιπὸν;

— Τὸ λοιπὸς, εἶναι χρυσὸ παιδί. Ὅλη τῆ μέρα στὰ ἔργα σκεφτικὸς καὶ ἀμίλητος δουλευτάρης, ὅμως τῆ νύχτα ἄλλος ἐξήλλου γίνεταί. Χρόνικ εἶναι ποῦ τὸ θάθε, μὰ κανέναν δὲν περᾶζει. Μὲς στὸ σκοτάδι γυρίζει κἀνοντας μὲ μαστοριά ὄλες τίς φωνές τῶν σκυλλιών. Ὅλα τὰ μαντρόσκυλλα, τὸ λοιπὸς, τὸν ἀκολουθοῦν. Κοπάδι τὰ κάνει καὶ τὰ πᾶσι στις ὀχτιές τοῦ Σκλαμπρια, κ' ἐκεῖ ξενοχτίζουν καὶ τὰ κουβεντιάζουν ὡς τὰ χαράματα. Ὅμως τί λένε, κανέναν δὲν ξέρει, γιὰτὶ κανέναν ἄλλο ἐξὸν αὐτὸς δὲν κατέχει τῆ γλώσσα τῶν σκυλλιών.

— Παράξενο πράμα!

— Στὸ μετιξὺ νὰ, καὶ ὁ κύρ-Δημήτρης ὁ ζευγάς.

— Καλημέρα. Τὰ μάθατε; μᾶς λέει.

— Τί πάλε; λέμ' ἐμεῖς.

— Ὁ Καρανάσος πνίγηκε στὸ Σκλαμπρια, φῆς τὰ μεσάνυχτα.

— Καλὰ στὸ λεγα ἐγὼ, κύρ-Θωμᾶ, πὼς κἀτι ἀσυνείηστο συμβαίνει. Κἀ πὼς, κύρ-Δημήτρη, πνίγηκε; Δηγήσου μας τὸ λοιπὸν.

— Μὲ τὰ σκυλλιά πῆγε ὅπως πάντα, μαθιές, στις ὀχτιές καὶ βάλθηκε μετὰ τους νὰ κουβεντιάζη καὶ νὰ τοὺς δασκαλεῖει ἱστορίες. Ἄξαφν κ' ἐπὶ τὸν πιάνει καὶ πέφτει στὸ νερό;

— Ἔλα ντὲ! λέει ὁ κύρ-Θωμᾶς.

— Κακόρεμμα εἶναι στὸ μέρος. Πέφτουν τὰ σκυλλιά νὰ τὸνε σώσουν, ὅμως ἀδύνατο στάθηκε. Ἐστερα ἀπὸ κάμποσο πνιγμένον τὸν ἔσυραν στὸν ὄχτο καὶ τὸν περιτριγύρισαν καὶ σὰ μοιρολογίστριες τὸνε κλαῖν ἴσαμε τώρα. Κανέναν ἀπὸ μᾶς δὲν ἀφί-

νον νὰ σημάσει, μονάχα οὐρλιάζουν· οὐρλιάζουν ποὺ ἀνάθεμά τα!... Μὰ δὲν ἀκοῦτε, μαθιές, πὼς οὐρλιάζουν;

Σιμώσαμε καὶ ἀνοίξαμε τὸ παράθυρο. Τὸ φῶς, τὸ σκοτάδι πάλευε νὰ νικήσῃ. Πάχνα πυκνὴ τὴν Πλάση ἔζωνε ἀκόμα. Ἀπὸ τὰ μακρῆ, πέρα, τρομαχτικὰ ἐρχόντουσαν τὰ οὐρλιάσματα τῶν σκυλλιών, ποὺ ἠθροῦσαν τὸν πεθχμένο τους τρελλό.

Παρίσι, 1908.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΨΑΡΑΔΕΣ

Σ' ἐρημικὴ τῆ βάρκα ἀερογιαλιὰ τραβήξαν καὶ σ' ἀπάνεμο λιμάνι καὶ μακρὰ ἀπ' τοὺς κόπους τώρα πιάνει καθέννας τους μιὰν ἡσοχη δουλειά.

Ἄλλος τῆ βάρκα πλαίνει, ἄλλος παλιὰ μπαλλώνει ροῦχα, ἄλλος τὰ δίχτια σιάνει, ἄλλος σκουπίζει, τὸ φαῖ ἄλλος φτειάνει νάπογευτοῦν τὸ βράδυ μὰ σταλιά.

Μὰ μόνο, ἔξοπλαμένο ἀπὰ στὴν πλώρη, ἓνα ξανθὸ καὶ λιοκαμένο ἀγῶρι, ποῦ οἱ σύντροφοι τὸ κρᾶζουνε τρελλό,

μὲ μάτια δνειροπλάνευτα κοιτάει τὸν ἥλιο, ποῦ ὀλοπόρφυρος βουτάει μέσα στὸ ματωμένο τὸ γιᾶδι.

ΜΕΛΙΚΕΡΤΗΣ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Ὁ Χουλίδας βγήκε ἐξω. Ὁ Σαμουίλης ἔμεινε στὴ θέση του, μαζωμένος σὰ γάτα, ἀκίνητος. Φαινόταν νὰ μὴ κατάλαβε πὼς ἔφυγε ὁ Χουλίδας καὶ ἔξακολουθοῦσε νὰ ἔχει τὰ μάτια στηλωμένα στὸ πάτωμα.

Στὴν ἀρχὴ ποῦ ἀκούσε τὸ σκύλλο νὰ οὐρλιάζει ἐξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ φυλάργυρου, εἶχε σκεφτεῖ: — Κἀτι κακὸ θὰ πάθει ὁ Χουλίδας!

Μαζὺ τοῦ ἤρθε ἡ σκέψη μὴ αὐτὸ τὸ κακὸ, ποῦ ὁ σκύλλος σὰν κακὸς μάντης τὸ φώναζε τόσο ἀπαίσια στὴν πόρτα τοῦ φυλάργυρου, εἶταν τὸ κακὸ ποῦ αὐτὸς εἶχε σκεφτεῖ νὰ κάνει στὸ φυλάργυρο! Κἀ μετὰ τοῦ φάνηκε νὰ σέρνεται ἀπὸ κάποια δύναμη,

νὰ τὸν σπρώχνει αὐτὴ, γιὰ νὰ κάνει κείνο τὸ κακὸ, κ' αἰσθάνθηκε τότε ὅτι τοῦ εἶταν ἀδύνατο νὰ ὑποχωρήσῃ, γιὰτὶ αὐτὸ εἶταν γραμμένο νὰ γίνῃ, καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν ἔριξε πιά τὸν ἑαυτὸ του, ἀλλ' εἶταν ὄργανο τῆς Μοίρας!...

Ἡ φωνὴ τοῦ Χουλίδας τὸν ἐβγαλε ἀπ' αὐτὸ. Εἶχε γυρίσει καὶ ρωτοῦσε:

— Τί ἔδωσε ὁ ἥλιος;...

Ἀπάντησε κἀτι μπερδεμένο καὶ κοιτάζε ἐξω. Ὁ οὐρανὸς εἶχε σκεπαστεῖ ἀπὸ σύγνεφα πελώρικα. Ἐνα σκοτεινὸ ἐπρόβαλε ἀπ' τὸ ἀντικρινὸ ψηλὸ σπίτι.

— Ἔλα πῆγαίνε! τοῦ εἶπε ἀπότομα ὁ Χουλίδας.

Κἀτι εἶπε ὁ Σαμουίλης σιγὰ σιγὰ, ποῦ εἶταν περισσότερο φοβέρα παρὰ χαϊρέτισμα, ἔφυγε. Ὅταν βρέθηκε στὴν αὐλὴ, ἀντὶ νὰ βγῆ ἐξω στὸ δρόμο, χάθηκε σὲ μιὰ καμαρούλα, ποῦ εἶταν σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αὐλῆς. Εἶταν ἀνοιχτὴ, γιὰτὶ δὲν εἶχε τίποτα. Ἄλλοτε ἐβαζαν μέσα κεῖ τὰ βερνίκια, τὸ χρυσὸ, κόλλα καὶ ἄλλα ὑλικά, ποῦ χρῆσιμευαν στὸ κατάστημα Χουλίδας.

Εἶταν σκοτάδι μέσα. Ζήτησε νὰ βρεῖ κἀτι νὰ καθήσῃ καὶ δὲν βρῆκε ἄλλο παρὰ τὸ πάτωμα. Καὶ κάθισε περιμένοντας νὰ νυχτώσῃ καὶ νὰκούσῃ τὸ Χουλίδας νὰ φεύγει. Εἶχε κἀτι τῆς γάτας, ποῦ πκραμονεύει ποντικὸ καθὼς ἔμενε ἔτσι. Ἄκουσε σὲ λίγο πάνω στὴ λαμαρινένια στέγη τῆς καμαρούλας τῆ βροχὴ νὰ χτυπᾷ.

Ἡ ὥρα περνοῦσε. Ἡ βροχὴ δυνάμωνε. Σὰ νὰ κοσκίνιζαν ἐπάνω στὴ λαμαρινένια σκεπὴ μάγισσες, φαντάσματα τῆς νύχτας ἀκουγόταν ἡ βροχὴ.

Καὶ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, οἱ κρότοι τῆς βροχῆς τὸν ἔκαναν νὰ αἰσθάνεταί περισσότερο ἐκεῖνο, ὅτι εἶταν ὄργανο τῆς Μοίρας, καὶ ὅτι ἐλα αὐτὰ γινόνταν νὰ τὸν βοηθήσουν γιὰ νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ποῦ ἡ Μοῖρα ἤθελε!

Ἄκουσε τῆς γυάλινης πόρτας τὸ κουδουνάκι νὰ χτυπᾷ, εἶπειτα τὴν ἐξώπορτα νὰ κλείνει, ὅπως πάντα μ' ἔναν τρομερὸ κρότο.

Ὁ Χουλίδας εἶχε φύγει.

— Ἐμπρός! εἶπε.

Νόμισε ὅτι τὸν ἐσπρωγχαν νὰ βεδίσει. Ἄνοιξε καὶ βγήκε. Τὸ χαλάζι καὶ ὁ ἀνεμὸς τὸν χτύπηταν στὸ πρόσωπο. Ἀνέθηκε τῆ σκάλα, ἐβαλε τὸ ἀντικλεῖδι καὶ ἀνοίξε... Πέρασε τὸ διάδρομο, πατώντας σιγὰ, ἔλαφρά, κ' ἔφτασε στὸ δωμάτιο τοῦ φυλάργυρου. Ἐκεῖ στάθηκε.

μιὰ πρόφαση καὶ κίνησ' ἓνα δειλινὸ καὶ πῆγε. Ἡ γνώριμή της τῆς πρόσφερε θέση στὸν καναπέ, μὰ ἡ Κούλα προτίμησε μιὰ κρέκλα στὸ παράθυρο κοντὰ καὶ κάθισε προσμένοντας. Νάτος τέλος ὁ φίλος, βγήκε ἀπ' τὸ σκολεῖο του. Καθὼς τὴν εἶδε ξαφνικὰ κοκίνησε. Ὁ συναδερφὸς του, ποῦ πέρασαν μαζί, τῆς ψωμογελάσε, μὰ κανέναν δὲν ξαναγύρισε τὰ μάτια νὰ κοιτάξῃ. Ἡ Κούλα φρένιασε. Περιμένε, περιμένε ὅσο ποῦ νύχτωσε· δὲν ξαναπέρασε κανεὶς ἀπ' τοὺς δασκάλους. Μὲ ἀπελπισία θανάτου γύρισε στὴν κούλια. Τί τόκαμε, τί τόφταιξε; Ποιὰ εἶν' ἡ ἀφορμὴ, τέχει μαζί της καὶ τὴν περιφρονᾷ; Δίχως ἄλλο θὰ τὸν ἐβχλαν στὰ λόγια, θὰ τοῦ τὴν κατηγορήσαν· ὁ κόσμος σὰν καὶ θάχη ἄλλο τίποτα νὰ κάμῃ; Ἡθελε μόνον νὰ ξέρῃ ποιὰ νᾶν' ἐκαίνη πόβαλε τῆ διαντριὰ, νὰ τὴν ἐσεκίση μὲ τὰ νύχια της τῆ φτονερή, τὴν κουρκουτοῦρα.

Μπαίνοντας στὴν αὐλόπορτα τῆς κούλιας, ἀπάντησε τὴν Παναγιούλα μπρὸς της. Ἐστράχειλη, ζυπόλυτη, ἀνασκουμπωμένη πότιζε τὸν κήπο. Τὰ χεῖλη, ποῦ ὁ βορριάς τὰποκοκινίζει ἀντὶ νὰ τὰ γαλαζώνῃ, οἱ καστανὲς πλεξίδες της, ποῦ γύρευον νὰγγιζοῦνε τίς φτέρνες, τὰ γιομάτκα μάγουλα, ποῦ δὲν τὰ σοῦρωνε ἢ ἀναφαγιά κ' ἐκεῖνα τὰ μεγάλα

μαύρα μάτια, ποῦ ἀστραφταν στὴ συμφορὰ καὶ στὸ μαρᾶζι γύρω τους, τῆ φούρικσαν. Γιατὶ; Δὲν τὸ ρωτάει. Μανία σκοτεινὴ καὶ ἀόριστη, τυφλὸ ἔνστιχτο καθὼς ἐκεῖνο ποῦ ἐσπρωγχε μιὰ φορὰ τὴ μεγάλητερη ἀδερφή της νὰ τῆς ξεριζώνῃ καὶ τὰ δικά της τὰ μαλλιά. Κ' ἡ Παναγιούλα ἀπόψε τῆς πάτησε καὶ αὐτῆς μὲ τὰ ξερά της μὴ ρίζα διπλὴ διαλέτκα δίπλα στὸ πηγάδι. Ὅποιος ζητάει ἀφορμὴ δὲν ἄργεὶ νάβρῃ.

Ἡ ἀρρανή τῆς πλύστρας ἀπὸ τῆ λασπόπολη δὲ μιλούσε στις βροσιές, δὲ μουρμούριζε στις μπουφλες. Συνήθισε ἀπὸ μικρῆ. Ἡ δυστυχία τῶν ἀδερφεῶν πάντα σ' αὐτὴ ξεθύμαινε, ἰδίως ἀπ' τὸν κειρὸ ποῦ πῆραν καὶ στερεῦονταν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι. Ὅσο τόσο οἱ ἀποσπερνῆς της ἐκδρομές σ' ἐκείνους δὲν ἀρριψαν καὶ τώρα μάλιστα τρέχει πιδὸ πρόθυμα σ' αὐτὲς καὶ ἀργεὶ περισσότερο τῆ νύχτα νὰ γυρίσῃ. Ἡ Μαρῶ στουμπάει καὶ καταριέται, ἡ Κούλα δίνει χεῖρ' ἔτιωρα καὶ αὐτῆ, μὰ ἡ Παναγιούλα δείχνει μιὰ ἀπάθεια ἀνεξήγητη. Στὴν ὄψη της, στὸν τρόπο της κἀτι σὰν νὰ λέη: χτυπάτε, βρῆσανιζετε· ὅλα θὰ περάσουν. Ἡ μέρα τοῦ θεοῦ κ' ἡ ζωὴ της μὲς τὴν κούλια σὰ νὰ μὴν ἔχουν ὑπαρξὴ ἀληθινὴ γι' αὐτὴ, ἢ δικὴ της ἢ ζωὴ σὰ νὰρχινᾷ μετὰ τὸ σοῦρπωμα, σὰ

νᾶναι ὁ δρόμος, ἡ νυχτιά καὶ τὸ σκοτάδι. Ἡ κούλια ὑποτάσσεται στὸ θέλημά της, γιὰτὶ κ' ἡ ὑπαρξὴ τῆς κούλιας ὅσο πᾶσι καὶ δένεταί περισσότερο καὶ κρέμεται ἀπ' τοῦς ἀποσπερνῆς της δρόμους. Ἡ Φρόσω δύσκολα μπορεῖ πιά νὰ ριχτῇ τῆ σάιτα, ἡ Μαρῶ ὄλο καὶ ἀπονευρικιάζει καὶ φθείρεται μὲ τὸ ντύσιμο τοῦ ξένου κόσμου, ἡ Κούλα, εἶδαμε τί μαρτυρεῖ ἢ ψυχὴ τῆς Κούλας. Πολλές φορές χτυπάει ἢ ἀποχώρησε στὸ κάστρο, κάποτε ἀκόμα καὶ τὸ σπητήριο κ' οἱ ἀδερφεῖς στὴν κούλια, σκυμένες στὸ ξεσπιθισμένο τζάκι τους, δὲν εἶναι σίγουρες ἀκόμα πὼς δὲ θὰ πλαιγιάσουν καὶ αὐτὴ τῆ νύχτα νηστικές.

Μὴ τέτια νύχτα ἀπ' τίς πολλές, κρούα καὶ σκοτεινὴ στὸ δρόμο καὶ στὴν κούλια, ἡ Παναγιούλα δὲ γύρισε σ' αὐτὴ ὁλότρελα. Τὴν ἄλλη μερὰ μαθεύτηκε ἀπ' τὴν πόλη πὼς εἶγνε ἔκραντος καὶ ὁ δάσκαλος.

Ἡ Κούλα λιγοθύμησε.

«Τὸ σιγαλὸ ποτάμι, ἡ πομπιομένη, ἡ μούλα!»

ῤεκάζε ἡ Μαρῶ, τρέχοντας στὴ γειτονιά γιὰ ξύδι.

Ἡ Φρόσω μονάχα δὲ μίλησε· ἡ φωνὴ της εἶχε χάσει ἀπὸ καιρὸ τῆ δύνχμη. Τὸ ποτήρι δὲ χωρούσε ἄλλο πιά.

.....

— Τί περιμένεις; είπε στον εαυτό του.
'Ορμησε στην πόρτα, άλλ' αυτή άνοιξε άφίνον-
τας ελεύτερη την είσοδο, με φωνή όμοια με ποντι-
κού.

'Ενα μικρό φως φώτιζε τó δωμάτιο πού κάποτε
ή άστραπή, πού περνούσε, τó έκανε νά λάμπει. Σάν
τίρας μυκώμενο και δεμένο άπ' τó ελεύτερο φως ή
βροντή άκολουθούσε.

Μπήκε μέσα γλήγορος με μία τρεμούλα στο
σώμα. 'Ηξερε πού ή φιλάργυρος είχε τó θησαυρό!
Θά τόν έκανε πτωχό, πτωχό! Αυτό είναι τó κακό,
πού θά έκανε στο φιλάργυρο!..

'Αλλ' άκουσε κάτι σά βήμα!.. 'Ετρόμαξε, ζα-
λιστηκε και τού φάνηκε τότε, ότι βρισκόταν μέσα
σε όνειρο και πίστεψε, ότι κάποιος σκοτάδι θά ρι-
χνόταν άπ' αυτό και θά τόν έκρυβε!

Μιά φωνή έπειτα:
— Κλέφτη!
Αιστάνθηκε τó χέρι τού φιλάργυρου νά τόν έρ-
πάξει κι άντίκρουσε τά μάτια του. Τά είδε με-
γάλα, μεγάλα!..

— Κλέφτη! Θά σε πνίξω!
Και τόν έσφιγγε δυνατά. 'Ο Σαμουήλης, σά νά
του έφυγαν οι δυνάμεις, κλονίστηκε.

— Θά σε πνίξω!
'Η φωνή τού Χουλιάδα σταυτιά του σάν κακή
σάλπιγγα και τά μάτια του άγρικ, μεγάλα, ίπαι-
σια νά τόν κοιτάζουσε!..

— Θά χρωώ!
Προσπάθησε νάπαλλαχτεί, αλλά στάθηκε άδύ-
νατο. Στο νού του ξεχνιόταν, σάν τήν άστραπή, πού
μπήκε στο δωμάτιο, ήθε τó μαχαίρι του.

Και χτύπησε μ' αυτό, έχτύπησε!..

*

'Ο φιλάργυρος έμεινε μέσα στο δωμάτιο, ανά-
σκελα στο πάτωμα, με κλεισμένα τά άχτυλα και
άνοιχτά τά μάτια.

'Ο Σαμουήλης είχε φύγει. Κ' έξω αυτός, καθώς
έτρεχε μέσα σάν άνεμο τó δυνατό, στη βροχή, στο
χαλαζι τούς είπε, σά νά ήθελε νά τούς συστήσει τόν
εαυτό του:

— Είμαι τής Μοίρας τó χέρι έγώ!..
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

'Όταν ξανάρθε ή άνοιξη σά λίγο, τó βελούχι
άντικρυά άπ τήν κούλια δέν ξανάνοιζε. Ποιάς θάρ-
χονταν σ' αυτό; Οι δάκταλοι τó ρούμισαν κ' οι
υπαξιωματικοί είναι πιά φευγάτοι. Τó κάστρο δέν
τό φοβήριζε ό έχθρός και κάποιος ίσχυρό, πήρα άπό
κει τó τάγμα σ' άλλη πόλη. Οι άδερφάδες κλεί-
στηκαν όλότελα στην κούλια τους. 'Ο Γεσίλας κυ-
νηγεί ακόμα μετρητές χιλιάδες σ' άλλες φρουρές.

Τίλις καπου ψάρεψε καμπόσες. Μά όταν ήρθε
για νά δείξη τή νύφη στις άδερφές και στην πολη
κοντά στον ποταμό, βρήκε τη Φρόσω στο κρεβάτι
με τόν ίδιο σφαχτη και τόν ίδιο βήχη τού πατέρα
μιά φορά. 'Η νύφη δέν είχε άδικο νά βιοσγή νά
φύγη. Τó μαρτύριο τής Φρόσως ήταν στο τέλος
του ή χαρά, πού είδε τó σόι τού Κερατιά θριμβε-
μένο, δέ μπόρεσε νά τού μακρύνη τó δρόμο του.

Στερνά, όταν έπειτα άπό χρόνια ξαναπέρασα
άπ' τόν όγχο τάκοροπόταμου, είδα στο μέρος, πού
έστεκε τó βελούχι μιά φορά, ένα σκέλεθρο μιας
μαυροφόρας νά δένη στάγριαγκαθα έν' άλλο σέλε-
θρο κατίκις. 'Ηταν ή Κούλα και δέ θά τή γνώ-
ριζα, άν μιά φωνή δέ φώναζε βραχνά μέσα άπ' τήν
κούλια τόνόμα τής. 'Η φωνή ήταν τής Μαρίας·
δέν είχε χάσει τόν άρχοντικό προσταχτικό της τόνο
κι άχούσε στην έρμιά τής ποταμιάς παράπονο μαζί
κι όργή εναντίον στην άδικιά πού κυβερνάει αυτόν
τόν κόσμο.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ", ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ
Γιά τήν 'Αθήνα Δρ. 8.— Γιά τίς 'Επαρχίες Δρ
Γιά τó 'Εξωτερικό Δρ. χρ. 10.

Γιά τίς επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες (2 Δρ. τήν τρι-
μήνια) συνδρομές.

Κανένας δέ γράφεται συνδρομητής ά δέ στείλει μπροστά
τή συνδρομή του.

10 λεπτά τó φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάκια (Σύνταγμα, 'Ομόνοια
'Εθν. Τράπεζα 'Υπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιο-
δρομου ('Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδη-
ρόδρομου 'Ομόνοια), στα βιβλιοπωλεία «'Εστίας» Γ.
Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πραχτο-
ρεία τών 'Εφημερίδων.
Στά Χανιά (Κρήτη) στο Πραχτορ. 'Εφημερίδων
στού κ. 'Αληκιάτη).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ψεύτικα παραστήματα—Τό Πέραν και τά Δαρ-
δανέλλια—Βάρβαρα όνόματα—Προγονικά
κειμήλια.

ΟΙ ΦΗΜΕΡΙΔΕΣ μας πάλι πενταρολόγησαν ή
ρωικά τούτες τίς μέρες με τίς Τουρκικές άνακατο-
διές. Κάθε δυό ώρες, έξόν άπό τίς ψευτιές πού
μάς ξεφουρνίζανε στα φύλλα τους, είχαμε κι άπό
ένα καινούριο παράστημα, δηλ. κι άπό μιά καινού-
ρια ψευτιά. Τόνα παράστημα τόν κατέβαζε τó Σουλ-
τάνο άπό τó θρόνο, τó δεύτερο τόν άφινε νά κάθη-
ται ήσυχος στο Γιλδίτζι, τó τρίτο τόν έφυγάδευε,
σά ζωοκλέφτη, τó τέταρτο τόν κατεδίκαζε σέ θά-
νατο και τó πέμπτο... Μά πού νά κρατήσεις σειρά
στις ψευτιές! 'Όσο πάλι για τó νεοτουρκικό στρατό
πύ βρίσκεται έξω άπό τήν Πόλη, χιλιάς φορές τόν
όδηγούσανε μπροστά κι άλλες τόδες τόν έγυρίζανε
πίσω—κ' έτσι καλά καλά δέν ξέρουμε, άν και δια-
βάσαμε τού κόσμου τ' ά ν α μ φ ι ο θ η τ η α παραρ-
τήματα και τού κόσμου τας «έξηκρωδωμένες» πλη-
ροφίας, άν είναι Σουλτάνος ό Χαμίτ κι άν ό Νεο-
τουρκ. στρατός μπήκε στην Πόλη!

Πόδες πεντάδες πληρώσαμε για νά μην τά μά-
θουμε όλ' αυτά ούτε λογαριάζονται.

*

ΣΕ ΚΑΠΙΟ παράστημα μάλιστα δημοσιεύτηκε και ή
άκόλουθη έξωφρενική έδωση. Για νά μην περάσει ό Νεο-
τουρκικός στρατός άπό τή Σταμπούλ, πού κατοικείται σκε-
δόν άλάκαιρ, άπό Τούρκους, άναγκάστηκε νά μπει άπό τήν
πόρτα τού Ρωμανού και νά τραβήξει όλοίσα στο Πέρα!
Είναι τó ίδιο πάνο κάτω, σά νάράζει κανείς στο Παιραιώ-
τικο λιμάνι και νά τραβάει όλοίσα στην 'Αθήνα, δίχως νά
περάσει άπό τόν Παιραιά!

Πραπολύ τήν ξέρουν τήν Πόλη, οι δημοσιογράφοι μας.
Μά γιατί νά ξηνοιάζεται κανείς όταν έξωφρενικός τού ναυ-
τικού μας ρατούσε κάποιος άν τά Δαρδανέλλια τά περνεί
κανείς για νά πάει στην Πόλη, ή ύστερα, για νά βγει στη
Μαύρη θάλασσα;

*

ΜΙΑ ΕΙΔΗΣΗ πού δημοσιεύτηκε στους «Κοιφούς» τής
Πέμπτης με μεγάλα μεγάλα ψηφιά, ίτίζει νά μπει και δώ
για νάν τή χρεεί άλάκαιρο τó Πανελλήνιο. Νά τή και κα-
μαρώστε τή:

Σήμερον τó άπόγευμα θά συνέλθη έν τή Βουλή
μεγάλη έπιτροπή έξ ειδικών, έξ ιστορικών και λο-
γιών, ήτις ύπό τήν προεδρείαν τού ύπουργού τών
'Εσωτερικών κ. Λεβίδου θά συνεργασθή επί τής
προταθείσης παρ' αυτού μετονομασίας τών διαφόρων
χωρίων τών έν Θεσσαλία Ιδίας—τά όποία φέρουν

βαρβάρους ή μωράς όνομασίας, ή όνόματα τά όποία
εδόθησαν αυτοίς επί Τουρκοκρατίας.

'Η έργοσία ήτις θά γείνη θά στηριχθή εις τήν
ιστορικήν αλήθειαν, ή θά όδηγηθή εκ παραδόσεων,
περι τών διαφόρων πληθυσμών, τά δέ όνόματα, τά
όποία θά δοθούν, θά είνε ιστορικά.

'Υστερ' άπ' αυτό τó κατόρθωμα τού κ. Λεβίδη θά
μπορούμε και μεις νά πούμε πώς κάτι κάναμε κι όποιος
όχτρός μας άποκοτάει—τρέμετε, Βούλγαροι—δς ξεμυτίσει
μπροστά μας!

*

ΕΠΙΣΗΜΟ στόμα—ό κ. Στάης δά, ό 'Υπουργός τής
Παιδείας—τό μολόγησε πιά πώς τίποτ' άλλο δέν είναι τó
Κράτος μας παρά «θεματοφύλαξ τών προγονικών κειμη-
λίων». Τουτίστιν, ήγουν, δηλαδή, άλλο λόγο δέν έχει νά
υπάρχει τó Κράτος μας, παρά για νά φυλάει τάρχαίτα του!
'Ο κ. Στάης έτσι τη'εγγράφησε στο αρχαιολογικό συνέ-
δριο πού έγινε στο Κάϊσο, γιατί έτσι πιστεύει, πώς δηλ. είναι,
α' 'Υπουργός Κράτους έπερ σεμνώνεται ότι είναι θεματοφύ-
λαξ τών προγονικών κειμηλίων». Μά και μεις πού δέν εί-
μαστε 'Υπουργοί, τά θία λέμε, και σεμνώνομαστε πούχομε
'Υπουργούς σάν τó Στάη και τó Λεβίδη νά μεις βγάξουν
άσπρηπράσους σά κάθε έπίσημ, και κρίσιμη περίσταση.

ΣΕΡΙ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

('Η ρούσικη σαλάτα τής Τουρκίας)

'Αγαπητέ μου Νουμά,

Με μεγάλο έδιαφέρω παρακολουθώ στις έφημε-
ρίδες μας τίς ειδήσεις και τίς κρίσεις τους για τήν
ταρχώδικη πτώση τού ύπουργού Χιλμή και τó
στραπάτσο πού έπαθε τó Νεοτουρκικό Κεμιάτο,
και έν γένει για τήν Πολιτική άναρχία τής Τουρ-
κίας. 'Όλα καλά και όρρα τά λένε, ένα μονάχα
παραξενεύτηκα, και δέ θα τó έκανα λόγο διόλου, άν
πολλοί άλλοι φίλοι μου δέ μου έκαναν τήν ίδια
παρατήρητη.

Πραγματικά είναι για νάπορεί κανένας με τόν
'Αθηναίκο τύπο, πού ένώ για κοινά ζητήματα σου
άραδιάζει έξηγήσεις και λεπτομέρειες και σου φι-
λολογά τó καθέτι σέ άπεπιστικό βαθμό, πού δέν
τόχει τίποτε π. χ. νά καθίσει νά σου περιγράψει
τόν επίδεσμο τής πληγωμένης σκυλίτσας Φρουρού
άν εφταν με γκάζα iodoformicé ή salolée και
βαμπακι hydrophile, ζάφαρα σου εκθέτει ξερά
ξερά, και σου έπανκλαμβάνει, και σου κοπανάει για
τόν Ιραντέ τού Σουλτάνου στη Νεα Κυβέρνηση,
πώς τή διαταζειν σεβαστεί τó Σεριάτ και τó Συν-
ταγμα, και πώς οι διαδηλωτές τής Πόλης εζήτη-
σαν τήν άναγνώριση τής κυριαρχίας τού Σεριάτ ή
Σεριάτ ή Σερί, χωρίς ούτε λέξη νά σου ζηγεί τί
παι, νά πει και τί είναι αυτό τó περίφημο τó Σερί,
σά νά σου μιλάει για ένα κοινότατο και πολύ γνω-
στό πράμα, λόγου χάρη σα νά σου λέει για τήν έρ-
μυράδα τής θαλασσε.

Μ' ύ φαινεταί πώς ούτε ίδιος οι φημερίδες δέν
έχουν ιδέα για τó Σεριάτ, γιατί άλλοιώς θά γείνι-
ζαν τά φύλλα τους με καλαμπούρια εις βάρος τού
περίφημου αυτού Ιραντέ πού φανεράνει πώς ό Σουλ-
τάνος είναι ό έξυπνότερος Τούρκος και διπλωματι-
κώτατος ν ός.

Γι' αυτό έρχομαι νά δώσω μερικές έξηγήσεις,
τό κατ' ά δύναμη, στο ζήτημα αυτό, για τούς άνα-
γνώστες τού «Νουμά».

Σεριάτ ή Σερί θά πει 'Ιερός Νόμος, δηλ. Νο-
μολογία πού βασιζέται άπάνου στο Κοράνιο και
είναι ή έγκρημογή τής δομένη στα χέρια μιας τά-
ξης ανθρώπων σοφολογιώτατων πού τούς λένε Μου-